

«Μετά από ισχυρές πιέσεις της Κοινωνίας Πολιτών κέρδισε το αυτονόητο: δεν μπορεί να ταυτίζεται ο κρατικός τομέας με τον τρίτο τομέα της οικονομίας»

Μέχρι την τελευταία στιγμή που η συζήτηση βρισκόταν στην ολομέλεια της βουλής το μεσημέρι της 20^{ης} Οκτωβρίου το επίμαχο άρθρο 3 για τους φορείς της κοινωνικής οικονομίας, δεν διαχωρίζει τις κοινωνικές και συνεταιριστικές επιχειρήσεις από τις κρατικές επιχειρήσεις του δημοσίου και του ευρύτερου δημοσίου τομέα.

Μια τέτοια διατύπωση στην ουσία ακύρωνε κάθε άλλη προοδευτική διάταξη του νόμου σε σχέση με το παρελθόν αφού, οι δημόσιες και δημοτικές επιχειρήσεις θα μπορούσαν να παρουσιάζονται κατά το δοκούν και ως επιχειρήσεις του τρίτου τομέα για να απορροφούν τους ειδικούς πόρους για την κοινωνική οικονομία από την Ευρωπαϊκή Ένωση.

Αυτή εξάλλου ήταν η πρακτική μέχρι τώρα με μικρά περιθώρια χρηματοδότησης αυθεντικών κοινωνικών επιχειρήσεων και κοινωνικών συνεταιρισμών.

Μια κατάσταση που ευνοούσε ένα αδιαφανές σύστημα χρηματοδότησης σε μικρό ποσοστό διαπλεκόμενων με την εξουσία ΜΚΟ.

Να σκεφθεί κανείς ότι από τις 10.000 περίπου οργανώσεις της κοινωνίας πολιτών και κοινωνικούς συνεταιρισμούς που είναι θεωρητικά δικαιούχοι να διαγωνιστούν στην διεκδίκηση πόρων δεν είναι παραπάνω από 100-150 αυτές που είχαν διαρκώς πρόσβαση στους πόρους αυτούς.

Η τροποποίηση του άρθρου 3 έστω την τελευταία στιγμή αλλάζει άρδην τα δεδομένα καθώς η τροποποίηση ορίζει πλέον σαφώς ότι:

“για να χαρακτηριστεί φορέας κοινωνικής οικονομίας μια επιχείρηση πρέπει να μην έχει

□ *ιδρυθεί και να μην διοικείται άμεσα ή έμμεσα από ΝΠΔΔ ή ΟΤΑ α' ή β' βαθμού ή από άλλο νομικό πρόσωπο του ευρύτερου δημοσίου τομέα.* □ Αυτός ο διαχωρισμός είναι μια μεγάλη τομή στην Ελληνική νομοθεσία που ευθυγραμμίζεται πλέον με την Ευρωπαϊκή Ένωση που παρέχει αυτούς τους πόρους και δίνει έμφαση στην ανάπτυξη της κοινωνικής οικονομίας.

Έμφαση βέβαια, δίνει και η σημερινή Κυβέρνηση αλλά αυτό θα πρέπει να διατυπώνεται στο θεσμικό πλαίσιο και την κατεύθυνση των επενδυτικών πόρων.

Η κρατική γραφειοκρατία και οι τεχνοκράτες του Υπουργείου που είχε την ευθύνη για τη σύνταξη του νομοσχεδίου είχαν καταφέρει για μια ακόμη φορά να αλλοιώσουν το πνεύμα του απαραίτητου θεσμικού πλαισίου επιτρέποντας με πλάγιο τρόπο να έχει κυρίαρχο ρόλο στη κοινωνική οικονομία οι συντεχνίες του δημοσίου.

Μετά όμως από ισχυρές πιέσεις της Κοινωνίας Πολιτών που πρωτοστάτησε το Πανελλήνιο Παρατηρητήριο κέρδισε επιτέλους το αυτονόητο: δεν μπορεί να ταυτίζεται ο κρατικός τομέας με τον τρίτο τομέα της οικονομίας, γιατί όταν ταυτίζεται τον πνίγει όπως έγινε και γνωρίζουμε ιστορικά στις άλλοτε λαϊκές δημοκρατίες.

Και δεν είναι βέβαια τυχαίο ότι στη χώρα μας έχουμε τόσο χαμηλό επίπεδο ανάπτυξης στην κοινωνική οικονομία . Ο κρατισμός έπνιγε κάθε δυναμική ανάπτυξης του.

Δεν ήταν μόνο ένα κόμμα αλλά ολόκληρο το πολιτικό σύστημα και φάνηκε αυτό και μέσα στη βουλή. Μόνον οι Οικολόγοι Πράσινοι εξέφρασαν από την αρχή τη θέση για τροποποίηση του άρθρου 3. Η ανατροπή ήλθε από την ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ την τελευταία στιγμή που αφουγκράστηκε την κοινωνία πολιτών και τα κινήματα , στα οποία πρέπει να σημειώσουμε συμμετέχει ένα κοινωνικά ακτιβιστικό κομμάτι του ΣΥΡΙΖΑ όπως οι δομές «χωρίς μεσάζοντες» και οι αλληλέγγυοι.

Το Πανελλήνιο Παρατηρητήριο που αποκάλυψε τον **υποκρυπτόμενο κρατισμό του αρχικού νομοσχεδίου και κάλεσε σε επαγρύπνηση τις οργανώσεις τις κοινωνίας Πολιτών**, μετά από αυτή την μεγάλη ανατροπή -απελευθερωτική για τις δυνάμεις της

κοινωνικής οικονομίας στην Ελλάδα οφείλει, να δώσει τα εύσημα σε όλους όσους συνετέλεσαν σε αυτό το γεγονός και ασφαλώς και στην Κυβέρνηση που τόλμησε τελικά

να αλλάξει το αρνητικό θεσμικό πλαίσιο.

Από εδώ και μπρος ο κρατισμός είναι δύσκολο να φρενάρει την ανάπτυξη της κοινωνικής οικονομίας στη χώρα μας.

Από εμάς τους πολίτες και την κοινωνία εξαρτάται .

Για το Πανελλήνιο Παρατηρητήριο

ο δημοσιογράφος

Δημήτρης Μιχαηλίδης